

**ENS ACOMPANYAREM
QUAN ES FACI FOSC**

 Espai 13

45 anys

ENS ACOMPANYAREM

Cicle a cura d'Irina Mutt

COMPANYAREM

CAP COMENTARI

QUAN ES

DANIELLE BRATHWAITE-SHIRLEY

FACI FOSC

19/07 - 20/10/2024

Pròxima exposició del cicle:

HELENA VINENT 31/10/2024 - 19/01/2025

Cap comentari de Danielle Brathwaite-Shirley és la tercera exposició del cicle de l'Espai 13 *Ens acompanyarem quan es faci fosc*, a cura d'Irina Mutt. És la primera mostra individual de l'artista britànica a Barcelona.

En molts dels seus projectes Brathwaite-Shirley parteix d'un interès per generar arxius que documentin i recordin les vides negres i trans. Aquests arxius, ficcions o memòries s'activen i formalitzen sovint com a videojocs, tot i que també s'hi incorporen altres formats com ara instal·lacions, textos o performance.

Més que organitzar informació o generar taxonomies, els arxius que crea l'artista interpel·len i confronten, de manera que en accedir-hi ens fan replantejar qüestions com ara: qui som, quines intencions tenim o a què donem valor? Amb aquestes propostes hem d'anar interpretant les situacions que se'ns presenten i prenent decisions a partir de com ens posicionem davant d'allò que s'exposa en les històries que tot arxiu explica.

Les obres de Brathwaite-Shirley no anuncien o especifiquen què has de fer o com has de pensar. Més aviat reflecteixen la nostra imatge, ens la retornen, deixant espai perquè siguem nosaltres qui prenguem

CAP COMENTARI

les decisions i en gestionem les conseqüències. L'artista no presenta una pedagogia orientada a oferir respostes o a despertar empatia. Allò que s'ofereix és un qüestionament de qui som i què podem fer.

El primer que cal fer en entrar a l'exposició és acceptar-ne els termes i condicions. Entrem en un espai centrat en les vides de les persones negres i trans. A *Cap comentari* es posa en escena un relat de ficció sobre un món que ha quedat arrasat pel foc i del qual ja no queda pràcticament res. En aquest món de cendres cada visitant té l'opció d'anar-lo travessant i d'interactuar amb els vestigis dels personatges que l'habitaven. Anirem escoltant les seves històries per recordar-les, compartir-les i possibilitar que esdevinguin memòria o oblit.

En utilitzar el videojoc com a eina per explicar històries interactives *Cap comentari* confronta algunes qüestions sobre com es reben i comparteixen els relats sobre la violència que viuen els altres. Què necessitem per tal de sentir empatia? Hi ha certes identitats amb les quals ens identifiquem més i envers les quals sentiríem més predisposició a aju-

dar o fins i tot a salvar? Quines vides recordem i celebrem? Per a quins cossos reclamem justícia i quins són oblidats?

Quines vides importen? Aquestes són algunes de les preguntes que cal formular de nou quan ens desplaçem pels relats que proposa Brathwaite-Shirley. Amb aquest videojoc qüestiona la nostra capacitat d'actuar des de la solidaritat i l'atenció a l'hora d'escoltar i donar suport. La manera com anem escoltant o acompanyant afecta com es van desplegant les històries. Es van presentant causes i efectes, però en cap moment l'artista jutja ni afegeix explicacions que serveixin de guia per saber com ens hem de comportar o reaccionar. El sentit que va agafant la història i les respostes que van apareixent les defineix cadascú segons les seves experiències o idees.

Les històries explicades en el videojoc, però, no només es limiten a la seva interfície. Les imatges i records que hi apareixen s'expandeixen també en les pintures i escultures que trobem a la instal·lació. De manera semblant al que experimentem en acostar-nos a l'obra de Brathwaite-Shirley, ens afecten i es queden amb nosaltres més enllà de la sala d'exposicions.

Crèdits — Ajudant de programació: Florian Bruckner; Veus: Chloe Filani i Ebon Sodipo; Ajudants d'animació: Hildegard Oehler i Valerie-Malin Schmid

Londres, 1995. Viu entre Londres i Berlín. Treballa principalment des de l'animació, el so, la performance i els videojocs. La seva pràctica se centra a entrellassar experiències vitals amb ficció per reescriure històries sobre persones trans negres.

Brathwaite-Shirley és llicenciada en Estudis Artístics per la Slade School of Fine Art de Londres (2019). Recentment, la seva obra ha estat presentada

Ens acompanyarem quan es faci fosc, el nou cicle de l'Espai 13 del 2024, comissariat per Irina Mutt, és un desig de situar la interdependència, d'explicar-la i compartir-la, a partir de quatre exposicions individuals en què cada artista aportarà una mirada particular sobre la seva manera de ser al món, de gestionar i pactar els espais.

Per a la comissària, la interdependència ens parla de la nostra relació amb el món, de com l'habitarem, dels nostres límits i les nostres vulnerabilitats. Pensar en clau d'interdependència implica desafiar la ficció de l'autonomia i reconèixer fins a quin punt estan entrellaçats els nostres cossos i les nostres vides amb altres cossos i vides. Tots formem part de tot i existim en relació amb altres éssers, estructures i fenòmens. Res no es presenta, funciona ni opera de manera aïllada.

DANIELLE BRATHWAITE-SHIRLEY

internacionalment a institucions com LAS Art Foundation (Berlín, 2024), Studio Voltaire (Londres, 2024), Centre d'Art Contemporain Genève (Ginebra, 2024), Savannah College of Arts and Design (Savannah, 2023), Art Night Dundee (Dundee,

2023), Villa Arson Nice (Niça, 2023), Julia Stoschek Foundation (Berlín, 2022), Foundation of Art and Creative Technology (Liverpool, 2022), David Kordansky Gallery (Los Angeles, 2022), el Project Arts Centre (Dublín, 2022), Skånes konstförening (Malmö, 2022), Arebyte Gallery (Londres, 2021), QUAD Derby (Derby, Regne Unit, 2021) o Albright-Knox Art Gallery (Buffalo, 2021).

ENS ACOMPANYAREM QUAN ES FACI FOSC

D'acord amb aquesta idea, les possibilitats d'agenciamen, presència o accés no consisteixen tant en triomfs o fracassos individuals, sinó més aviat en una responsabilitat col·lectiva i compartida. No tots els espais conviden a ser ocupats de la mateixa manera per tothom. No totes les veus ocupen el mateix ni totes les històries perduren de la mateixa manera en el temps. Aquest cicle proposa uns quants apunts, senyals o accions sobre diferents maneres d'ocupar l'espai i de ser-hi, de durar en el temps.

El títol del cicle al·ludeix a un «nosaltres», a gestos més que no pas a un discurs: situar-se a prop d'altres per caminar-hi al costat, encara que sigui només un tros del camí, una estona.

És una oportunitat per, tot i saber que no sempre serem eficaços, assumir responsabilitat. Aquest serà el nostre gest: situar-nos a prop.

En els discursos contra la discriminació s'acostuma a fer referència a la idea d'espais segurs i accessibles, però sovint un espai segur no vol dir exempt de conflicte, ni complir les normes garanteix l'accessibilitat. Fer-nos responsables i prendre consciència dels nostres privilegis a vegades pot ferir, a vegades vol dir cedir, i cedir és perdre poder. Però hi ha coses més importants que el poder, oi?

Al llarg del cicle, el relat s'anirà generant de manera elàstica, no essencialista, ni lineal. El cos i la matèria com a plans de veritat tindran la capacitat de desplegar qüestions polítiques i activar-les. En aquests relats, fragilitat i potència no seran oposicions binàries, sinó més aviat fets relacionals que s'intercanvien i se solapen.

#EnsAcompanyaremEspai13

Amb la col·laboració de:

Fundació Joan Miró
Barcelona

Sabadell
Fundació

Fundació Joan Miró
Parc de Montjuïc
08038 Barcelona
T +34 934 439 470

www.fmirobcn.org

